

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem Sancti Thomæ Tomvs ...

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

Rationem imaginis soli filio proprie conuenire autoritate probatur. c. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

respectu alterius, quia de ratione imaginis est similitudo, at inter diuinas personas non est proprie similitudo, quia illorum similitudo est solum ratio quaedam rationis, vt disput. 167. ostendimus ergo nec proprie est imago.

Addit. Deinde Durandus. Si imago sumatur improprie, & latiore significatione, conuenire non solum filio, sed etiam Spiritu sancto: non dicitur esse quid essentialia, quia putat de ratione imaginis esse processionem, sed ait conuenire vtrique personae procedenti, quia vtraque procedit similis procedenti. Subdit tamen, appropriari filio, quemadmodum essentialia nonnunquam appropriantur alicui personae, vt nomen, Amor, Spiritui sancto; tum quia, & nomen filius communiter praefertur imaginem patris, dicitur enim filius, quasi sit sicut ille, hoc est, sicut pater. Tum etiam, quia filius procedit modo naturae, hoc est, ab vno: modus autem naturae producit simile, at Spiritus sanctus non procedit modo naturae, sed modo voluntatis, vt ex mente illius explicauimus supra disput. 113. cap. 4. quare licet reuera procedat similis, ita tamen non habet ex modo procedendi, quia modus voluntatis ex se non producit sibi simile. Videtur autem consentire Aureol. apud Capreolum in 1. distinct. 27. quae 2. artic. 2. in argumentis contra sextam conclusionem, ait enim, tam Spiritui sancto, quam filio conuenire rationem imaginis, quia vtrique procedit similis ex modo suae productionis, additque, non esse de ratione imaginis procedere ab eo, quod repraesentat. Accedant Basil. lib. 5. contra Eunomium cap. 12. in princip. & Damasc. lib. 1. de fide, ca. 8. & Gregor. Thaumaturgus in Confessione fidei, quae extat apud Gregor. Nyllen. in vita illius Athanasii, in Epist. illa longa ad Serapionem post medium, qui vocant Spiritum sanctum imaginem filij, quam sententiam dixit S. Thomas art. 2. esse Graecorum Patrum.

CAPVT II.

Rationem imaginis soli filio proprie conuenire, auctoritate probatur.

Vera, & communis in hac re sententia duo asserit: vnum est, verè & proprie absque vlla metaphora imaginem in Deo repetiri, alteru est, rationem hanc imaginis Deo non conuenire essentialiter, sed notionaliter alicui personae, videlicet soli filio. Priorem partem huius sententiae tradunt S. Thom. Caiet. & recentiores Thomistae in hac quae. Bonauen. in 1. distinct. 31. part. 2. art. 1. quae 1. Capreol. in 1. distinct. 27. quae 2. art. 1. conclus. 6. Henricus quodlibet. 4. quae 2. Canariensis in quae 27. artic. 2. & 4. parte commentarij, August. etiam & Patres, quos infra commemorabimus, aliquam personam in diuinis appellant imaginem absolute, sicut etiam Scriptura ad Coloss. 1. de filio ait. Qui est imago Dei inuisibilis, ad Hebr. 1. Qui cum sit splendor gloriae, & figura substantiae eius, Graec. 57052000, hoc est, hypostasis aut personae ipsius, vt supra disput. 24. cap. 4. vidimus. Quod si haec Patrum & Scripturae testimonia absque vlla improprietas explari possunt, vt cap. 3. & 4. ex definitione imaginis patebit, temere ad tropos & figuras confugiemus.

Posteriorem partem huius sententiae, quae asserit, rationem imaginis absque appropriatione soli filio esse tribuendam, amplectuntur etiam S. Thom. Caiet. Recentiores Capreol. Henricus, & Vazquez in 1. partem Tom. II.

Canariensis locis citatis, & Bonauen. in eodem art. 1. quae 2. tamen in ratione reddenda non omnes consentiant. Ex Patribus vero non solum Latini, sed Graeci etiam filium solum imaginem appellant. Origenes lib. Periarchon cap. 2. cum latissime probet, filium esse imaginem patris, capite sequenti differens de Spiritu sancto, nunquam ipsum imaginem vocat. Quinimo ex Graecis Athanas. sermone 4. contra Arrianos, non multum ab initio affirmat, solum filium esse imaginem: de Martyribus enim sic loquitur: Qui ergo sit, vt cum isti istius modi sint, solus tamen filius vnigenitus, & verbum, & sapientia appelletur? aut cur, cum tot sint similes patri, solus hic sit imago? Huius vero rationem subinde latius prosequitur. Et in Epistola de decretis Nicenae Synodi parum ante medium, ita scribit, Et quandoquidem vnus est Deus, necessarium est quoque, vnum esse Dei imaginem, quae ipsius est filius. Et paulo post, Si eum imaginem nomines filium hoc ipso eum esse indicaueris, quid enim simile Deo, nisi sua ipsius progenies? de quo testimonio disput. 113. cap. 7. etiam diximus.

Ex Latinis vero Hylarius lib. 7. de Trinit. sub fin. August. lib. 3. de Trinit. cap. 2. lib. cap. vlt. Richard. de sancto Victore lib. 6. de Trinit. cap. 19. & Rupert. lib. 1. de Trinit. cap. 2. soli filio tribuunt rationem imaginis. Rupertus autem dicit verbum esse imaginem, sed Spiritum sanctum similitudinem vtriusque, vt ita explicet illud Genes. 1. Faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem, &c. refertur etiam pro hac sententia Ansel. in Monolog. cap. 37. ibi tamen solum docet, filium ita esse verbum, & imaginem patris, vt pater non sit imago, vt colligitur ex vltimis verbis capituli, de Spiritu sancto nihil asserit. Basilus ergo, & Damasc. Thaumaturgus, & Athanasius superiori cap. allegati, videntur mihi non proprie locuti, cum Spiritum sanctum etiam appellent imaginem attendentes potius rationem similitudinis fundatam in vnitae naturae, quam naturam imaginis, quae in repraesentatione & origine consistit.

CAPVT III.

In Deo esse rationem imaginis proprie, ratione probatur.

Aterum iam ratione confirmemus priorem partem nostrae sententiae, videlicet rationem imaginis proprie Deo conuenire: id quod ex ipsa imaginis definitione perspicuum fiet. August. lib. imperfectae de Genesi ad literam cap. 16. & lib. 5. quae 4. & lib. 83. quae 74. docet imaginem non esse quaecumque similitudinem, sed eam solum, quae est expressa ad repraesentandum; quare putat, imaginem sua natura habere originem ab eo, quod repraesentat, & cuius dicitur imago, & ob hanc rationem dicit, vnum ouum esse alteri simile, non tamen esse eius imaginem.

Ex hac definitione sequitur, rationem similitudinis, quae fundatur in vnitae qualitatis, aut naturae, nec sufficere ad rationem imaginis, nec requiri: Primum quidem non sufficere iam probatum est, deinde eam non requiri, sic ostenditur. Ratio imaginis, quae est similitudo ad repraesentandum expressa, potest esse sine hac vnitae naturae, imò cum magna diuersitate, vt constat in verbo, & cognitione mentis nostrae, quae est imago rei intellectae, alterius tamen omnino naturae.

R 3

S. Thom. Caietan. Recentior. Capreol. Henricus. Canar. Bonauen. Origenes. Athanas.

Testimonia Latinorum.

Rupert.

Anselm.

Aliqui Patres exponuntur.

Imago quid sit August.

Vnitae naturae nec sufficit, nec requiritur ad rationem imaginis.

